

ŽIVOT

INTERVJU Fra Vladimir Vidović: Nije toliko teško pripremiti 400 obroka, koliko je teže čovjeku pružiti komad kruha s poštovanjem i ljubavlju

FRA VLADIMIR VIDOVIĆ / FOTO: VERITAS

Tko su nevidljivi ljudi čija glad vrišti u koloni čekajući red za topli obrok u Pučkoj kuhinji na zagrebačkom Svetom Duhu? Kako je ta glad toliko glasno zavapila da su se naizgled nespojivi udružili i zajedno surađuju u borbi protiv siromaštva? Je li moguće ekumensko i međureligijsko zajedništvo po pitanju suradnje oko skrbi za one najpotrebitije u društvu u kojem živimo? Pučka kuhinja na Svetom Duhu dokaz je da je sve moguće. Portal Hrvatske katoličke mreže u pet dijelova zaokružuje priču u kojoj se nalaze korisnici pučke kuhinje, voditelji, volonteri, donatori te predstavnici nekih kršćanskih te drugih religijskih zajednica u Republici Hrvatskoj. Svi navedeni imaju zajednički nazivnik – borba protiv siromaštva. Donosimo intervju s fra Vladimirom Vidovićem, voditeljem pučke kuhinje na Svetom Duhu s kojim smo razgovarali o povijesti i načinu djelovanja pučke kuhinje te o njezinoj posebnosti.

21.12.2022. / 12:45 / Branimir Gubić

1. Pučka kuhinja na Svetom Duhu stoji i opstoji, neprestano radi i na raspolaganju je svakom čovjeku u potrebi već gotovo 30 godina. Koja je njezina posebnost u usporedbi s drugim pučkim kuhinjama u Gradu Zagrebu i šire?

Pučka kuhinja na Svetom Duhu otvorena je i blagoslovljena 27. travnja 1995. godine. Otada do danas ova pučka kuhinja svakodnevno, osim nedjeljom, priprema i dijeli obroke svim ljudima u potrebi. Nastala je u jeku Domovinskog rata u Hrvatskoj, kada su brojne izbjeglice došle u Zagreb, napose k redovnicima na župe, tako i u našu Župu Sv. Antuna. Naša je župa postala stjecište brojnih i raznih dobročinitelja koji su preko Caritasa ovdje dijelili humanitarnu pomoć. Vrlo brzo fratri su shvatili da kapacitetom i ljudstvom ne mogu zadovoljiti postojeće potrebe. Tadašnji provincijal fra Ljudevit Maračić 1992. godine bio je na generalnom Kapitolu franjevaca kontinentalaca u Meksiku, gdje je pred svim provincijalima svijeta govorio o Domovinskom ratu koji je upravo bjesnio u Hrvatskoj. Po završetku njegova govora nekoliko provincijala izrazilo je spremnost pomoći hrvatskim fratrima u zbrinjavanju izbjeglica. Ideja je bila ili kratkoročno pomoći ili imati neki veći, dugotrajni projekt, te se rodila ideja o pučkoj kuhinji. Za zgradu koja nosi naziv Dom sv. Antuna fratri su dali zemljište i napravili nacрте u današnjem obliku, a dobar dio novčanih sredstava dala je Padovanska provincija, odnosno Kruh sv. Antuna iz Padove. No, fratri iz Padove imali su jedan uvjet. Osim karitativne djelatnosti koja se odvija u pučkoj kuhinji, neka se organizira smještaj siromašnim studentima potpuno besplatno. To je i učinjeno. Ova zgrada djelo je Božje ljubavi, jer je u potpunosti stavljena na raspolaganje svima koji su u potrebi: korisnicima pučke kuhinje te studentima koji dolaze iz različitih krajeva Lijepe Naše koji imaju besplatan smještaj i hranu. Biti redovnikom, franjevcem, znači biti s narodom. To geslo franjevački red nosi kroz čitavu povijest. Takav susret ovdje se događa u jednoj karitativnoj djelatnosti, kroz pučku kuhinju.

Nije problem pripremiti 400 obroka za sve potrebite, pa i unatoč poskupljenju. Problem je tim ljudima vratiti osmijeh na lice, donijeti Radosnu vijest, vratiti mrvicu nade ili ljudskog dostojanstva.

Posebnost pučke kuhinje jest u tome što nikada nismo napravili popis korisnika koji su ovdje došli. On ne postoji u arhivi. Nikoga ne zapisujemo. Tko god dođe, dobit će topli obrok. Ne želimo ih registrirati, identificirati. Dovoljna im je stigma što moraju doći u pučku kuhinju po svoj obrok. Po tome se razlikujemo od velikog broja drugih pučkih kuhinja – ne tražimo i nemamo nikakvu iskaznicu. Ne postoji registracija korisnika koji ovdje dolaze.

2. Voditelj ste ove pučke kuhinje sad već drugi mandat. Kako ste doživjeli svoje imenovanje na službu voditelja Pučke kuhinje? Jeste li dotad imali kontakt sa siromasima, korisnicima? Kako danas gledate na svoju službu? Koliko je ona teška, zahtjevna, izazovna?

Služba, kao i svaka druga, je zahtjevna i izazovna. Vratio bih se na početke svog djelovanja u pučkoj kuhinji, odnosno u 2018. godinu, kada sam na provincijskom kapitolu izabran za glavnog urednika Veritasa – glasnika svetog Antuna. Tada mi je provincijal fra Josip rekao: 'Čuj, Vlado. Ali Veritas ti ide u paketu – s Caritasom'. Tako sam postao i voditelj pučke kuhinje. Kad sam malo o tome promišljao: Veritas – istina, Caritas – ljubav... Sjetio sam se kako je moje mladomisničko geslo bilo: 'U istini i ljubavi'. To geslo se ostvarilo i u stvarnosti u ovim dvjema službama.

Iskreno, ne mogu se pohvaliti da sam dotad imao afinitet prema karitativnoj djelatnosti. To ne znači da nisam htio ili da nisam ništa na tom polju radio. Bile su to prigodne akcije o Božiću i Uskrsu. Studirao sam u Zagrebu i viđao ljude koji su dolazili u pučku kuhinju. Znao sam i da sestre u Jukićevoj rade sa siromasima. To je sve što sam znao, to je bio moj osobni interes.

Fra Vilček Novački i ja zajedno smo došli u pučku kuhinju na službu. Nas dvojica djelujemo kao duo koji djeluje zajedničkim snagama na tom polju. Imamo različite odgovornosti, ali isto poslanje.

Tijekom svih ovih godina moj pogled na siromahe se promijenio. To su teške životne priče, teški socijalni slučajevi, tu je nesretan spoj duhovnog i materijalnog siromaštva gdje prilika za djelovati ima puno. Koliko god bilo zahtjevno i izazovno, kao voditelj pučke kuhinje ističem kako nije problem pripremiti 400 obroka za sve potrebite, pa i unatoč poskupljenju. Problem je tim ljudima vratiti osmijeh na lice, donijeti Radosnu vijest, vratiti mrvicu nade ili ljudskog dostojanstva.

Tko su korisnici Pučke kuhinje? – to je jako dobro pitanje. Ljudi misle da su to beskućnici, i to je najveća predrasuda.

Osobna promjena svijesti zbila se u ljeto 2019. godine kad smo proveli pilot-projekt koji je zaustavila pandemija. No, vjerujem da ćemo ga u budućnosti nastaviti. Riječ je o ljetovanju u trajanju od tjedan dana koje sam proveo s korisnicima. Dvadesetčetiri sata sam ih slušao, upoznao, saznao njihove životne priče i to je nešto što me trajno obilježilo i promijenilo moj pogled na problem siromaštva i korisnike koji k nama dolaze.

3. Tko su korisnici Pučke kuhinje? Svakodnevno ste u susretu s njima. Imaju li potrebu pričati Vam, razgovarati? Kakve su njihove životne priče?

Neki korisnici pučke kuhinje su stalni posjetitelji, stalni korisnici. Neki su pričljiviji, većinu znam po imenu. Javlja se s osvrtima na pojedine medijske istupe. Primjerice, jedna korisnica prišla mi je i prepričala mi koji dio moje propovijedi ju je posebno dotaknuo. Jedan korisnik donio nam je drvo života, a kod nas dolazi više od 20 godina. Donio je to kao znak zahvalnosti jer bez nas ne bi mogao (pre)živjeti.

Tko su korisnici Pučke kuhinje? – to je jako dobro pitanje. Ljudi misle da su to beskućnici, i to je najveća predrasuda. No, to je samo jedna kategorija ljudi. Nažalost, danas postoji nepravda u našem društvu. Jedan novi termin se ovih dana provlači kroz medije. To je *ново siromaštvo, novi siromašni*. To su osobe koje su radile cijeli život, ali im mirovina nije dostatna za život. To je porazno za osobu koja dolazi u pučku kuhinju jer ne može podmiriti troškove hranu i režijske troškove. To je porazno i za

ovo društvo. Tim problemom se trebaju baviti politika i institucije. Mi smo ovdje kako bismo ublažili posljedice siromaštva.

Nadalje, tu su osobe koje su mogle raditi, ali spletom različitih objektivnih okolnosti, život ih je odveo u prijevremene ili invalidske mirovine. Široka je lepeza osoba različitog profila. No, treba biti realan i reći da ima osoba kojima je to i stil života. Ali oni su u manjini.

Zanimljivo je reći da k nama korisnici dolaze i zbog voća i povrća koje dijelimo. Ljudi dolaze po ove namirnice jer si ih ne mogu priuštiti, a mi ih dobivamo putem donacija.

Vrlo kompleksno je reći tko su korisnici jer štitimo njihovo dostojanstvo, ali i iz neposrednog susreta i zapažanja, ugodnog razgovara s njima, može ih se pobliže upoznati. Ljudi u zahvalnosti nekad imaju potrebu pretjerati u izrazima zahvalnosti. To nije potrebno, a i izaziva neugodan osjećaj. S druge strane, to je iskaz ljudske zahvalnosti onome tko im pruža nesvakodnevni topli obrok. Sve ovo je dio moga života, svećeničkog poslanja.

4. Kako korisnici doživljavaju Vas osobno, koordinatora volontera fra Vilčeka Novačkog, kao i ostale franjevce konventualce?

Zbog službi i odgovornosti koje imam ne mogu biti svakodnevno prisutan na podjeli toplih obroka. Nastojim biti prisutan koliko mogu. Fra Vilček je svaki dan tu i kroz njegove ruke prođu svi ti obroci. On je prisutniji među korisnicima. Ali prepoznaju i mene. Fra Vilček i ja zajedno jako dobro funkcioniramo i mogu reći da me Bog blagoslovio suradnicima koje imam jer bez njih ne bih mogao ništa.

Po službi sam od svojih suradnika istaknutiji, u smislu medijskoga djelovanja, što nisam nikad priželjkivao, no shvatio sam koliko mi mediji pomažu u poslanju koje imam. Suradnja s medijima je neophodno. Nužna! To mi je jedina motivacija. Svakim medijskim istupom skrećem pogled na siromašne, a ljudi nam se onda javljaju i žele pomoći. Siromasi su nevidljivi ljudi koji neće imati priliku govoriti ni u jednom mediju, čije životne sudbine neće nikoga zanimati ili će zanimati u okviru institucija koje sporo reagiraju, a ljudi su gladni. Njima kruh treba svakodnevno. S medijskim istupima i kroz različite humanitarne i karitativne akcije skrećem upravo pogled na njih.

Cijela naša provincija prati što se ovdje događa i braća franjevci se, prema vlastitim mogućnostima i potrebama, uključuju u rad pučke kuhinje.

5. Kakav odnos korisnici gaje jedni prema drugima? Njih gotovo četiri stotine susreću se svakodnevno čekajući u redu za topli obrok. Među njima ima vjernika i nevjernika, različitih vjeroispovijesti i nacionalnosti. Zajedno mole kronicu, bili su na jednodnevnom izletu na more. Imali ste priliku bolje ih upoznati, slušati ih, čuti ih.

Budući da su različite kategorije ljudi koji ovdje dolaze, prema tome se oni i odnose jedni prema drugima. Lakše je razgovarati umirovljenicima međusobno jer su čitav život radili, imali aktivan društveni život i socijalni kontakt. Međutim, beskućnici ili ovisnici nisu osobe koje su sklone socijalizaciji. Onda se prema tome međusobno slažu ili ne slažu. Među njima se javlja i strah da neće dobiti topli obrok pa se naguravaju, žure i sl. Treba razumjeti takav mentalni sklop. Ja sam na ljetovanju, na Cresu, to razumio.

Mi koji živimo jednim prosječnim životom, kojima se puno toga podrazumijeva: da ćemo imati topli obrok, da će nam biti toplo, da imamo pune hladnjake i sl., jesmo li se pitali što je s ljudima koji nemaju krov nad glavom, koji nemaju topli obrok, koji nemaju hladnjak? Ti ljudi ovdje imaju sve. Iz njihove perspektive je to borba za goli život. On će sad dobiti taj topli obrok, a sutra? Hoće li ga dobiti sutra? Hoće li biti sutra? To je zakon ili logika ulice.

Kad smo bili na moru s korisnicima, promjena se dogodila nakon dva-tri dana kada smo neprestano ponavljali da ima dovoljno hrane za sve i da nitko ne brine. Počeli su se međusobno uvažavati, nisu si

više bili konkurencija.

Ovo je zapravo tragedija koja se događa u 21. stoljeću. Mi ovo stoljeće s pravom nazivamo stoljećem blagostanja i najnaprednijim stoljećem. Ali kada ljudima oduzmeš ono osnovno, u borbi za голу egzistenciju počnu se ponašati loše jedni prema drugima. Treba ih razumjeti.

6. Korisnika je sve više i više. Tome su neminovno pridonijele epidemija, kao i inflacija. Hoćete li moći i dalje zadovoljavati sve potrebe korisnika? Imate li dovoljno donacija i volontera?

Tu možemo govoriti o izazovnosti trenutka. Osobno sam povezan s jednim svetačkim likom koji me inspirira – to je sv. Antun Padovanski. Znakovito je kako je ovdje Dom sv. Antuna, i Veritas je glasnik sv. Antuna. Kada promatramo svece, tada vidimo zajedničku crtu – nikad se nisu žalili na vrijeme u kojem žive. Stvarno je tako. Po čemu je 13. stoljeće bilo bolje ili lošije od vremena Vlade Vidovića u 21. stoljeću? I Antunovo vrijeme je imalo svoje probleme. Sv. Antun u svojim zapisima nigdje nije kukao. On je u tom vremenu svojim životom i primjerom nastojao učiniti vrijeme drugačijim.

Možemo reći kako postoje objektivni problemi. Imali smo pandemiju, užasan izazov za djelovanje pučke kuhinje. Nisu postojale nikakve mjere koje su mogle propisati način djelovanja pučke kuhinje. Nitko se nije usudio staviti restrikcije na djelovanje pučke kuhinje. Mi smo balansirali, tražili način djelovanja. Nismo mogli dići ruke i reći da nećemo kuhati jer je došla pandemija. Onda je došla inflacija, poskupljenje režija... To je još jedan izazov. Hoću li početi plakati prekriženih ruku? Ili ću početi tražiti rješenja? Radije ću ovo drugo. Moram pronaći rješenje. Nekad je put lakši, nekad jednostavniji. Ali rješenje se mora iznaći.

Volonteri su srce i duša Pučke kuhinje. Manji je problem pripremiti više od 400 obroka, a teže je ostvariti ljudski susret, uputiti nekom osmijeh, pitati kako je, pružiti mu komad kruha s poštovanjem i ljubavlju. To je nešto što može učiniti volonter otvorena srca. To je nešto što i sami korisnici prepoznaju.

Kad se vratim u vrijeme prvog *lockdowna*, morao sam donijeti tešku odluku da zaštitim djelatnike i spriječim koncentraciju volontera. Dakle, na određeno vrijeme sam suspendirao volontiranje. Jedan tim je 50 dana, bez prestanka, pripremao i dijelio obroke. Bio je to mali i hrabri tim koji je riskirao zaraziti se. Bila je, dakako, i B opcija koja nam ipak nije zatrebala. Moram reći kako nas je dragi Bog sačuvao, nitko od nas nije imao COVID. Bili smo među ljudima, dijelili hranu, i nitko se nije zarazio.

Nema govora da ne postoji nekakav strah što će i kako će biti. Strah i neizvjesnost postoje. Ovo nije moje djelo. Ova kuhinja je postojala prije mene, i postojat će dokle god je i jedna osoba u potrebi. Siguran sam da će Bog kroz različite kanale, kroz Providnost, pronaći načina kako pomoći bratu i sestri u potrebi. Svi smo mi braća. Ovdje dolaze pripadnici i drugih vjeroispovijesti. Ne gledamo na vjerske i nacionalne razlike. Svi smo ovdje ljudi, braća i sestre.

7. U cijeloj ovoj priči veliku ulogu imaju i volonteri na čelu s fra Vilčekom Novačkim. Tko su volonteri u Pučkoj kuhinji? Ima li među njima posebnih životnih priča?

Volonterska ideja došla je s dolaskom fra Vilčeka i mene 2018. godine. Volonteri su organizirani na način da imamo one koji dolaze na tjednoj bazi, koji se uključuju prigodno i koji dolaze jednom godišnje. Pronalazimo model i način. Vrijeme kada dijelimo topli obrok nije baš popularno za ljude koji rade i nemoguće je očekivati da će netko doći. Ali nijednom se nije dogodilo da netko nije došao i pomogao.

Isto tako, osobno smatram da je volonterski rad bitan, ali se ne smije zloupotrebjavati. Držim da je dva sata tjedno nešto što se može nazvati volonterskim radom. Ako volontiranje prelazi ta dva sata, tada je potreba za djelatnikom i tada je to radni odnos, pa se držimo ovog načela. Puno osoba je dolazilo i dolaze volontirati.

Primjerice, jedna naša korisnica i volonterka koja ovdje dolazi iz potrebe, ali također je osjetila potrebu ovdje pomoći. Pokupi kartonske kutije, pomete, tiha je i neprimjetna i nikad ne želi nešto dodatno za sebe. S nama je već dvije–tri godine.

Onda imamo jednu redovnicu, s. Marinu, koja dolazi svakodnevno, pune dvije godine. Dolazi na vlastitu inicijativu. Ona je u mirovini, u samostanu, i kaže kako se kod nas osjeća korisnije i ispunjenije. Pomaže u pripremi toplih obroka i u podjeli. Iako živi na drugom kraju grada, dolazi bez poteškoća.

Ima volontera koji nisu vidljivi na podjeli hrane, ali su vidljivi kroz svoje usluge: računovodstvene usluge, pravni savjetnici i dr. Ti ljudi su nam sigurna opcija za komunikaciju prema određenim institucijama.

Kroz ovako poslanje govorimo o širem djelovanju Crkve, pa mnogi ljudi imaju priliku upoznati Crkvu izbluže, te imamo priliku čuti razna životna svjedočanstva ljudi koji su se udaljili od Crkve.

Roditelji ovdje znaju uputiti djecu koja imaju teške faze odrastanja, da vide kakav je životu u realnosti.

Volonteri su srce i duša Pučke kuhinje. Manji je problem pripremiti više od 400 obroka, a teže je, ponavljam, ostvariti ljudski susret, uputiti nekom osmijeh, pitati kako je, pružiti mu komad kruha s poštovanjem i ljubavlju. To je nešto što može učiniti volonter otvorena srca. To je nešto što i sami korisnici prepoznaju.

Također, sami volonteri svjedoče sreću, ispunjenost i zadovoljstvo nakon volontiranja u pučkoj kuhinji. To nisu puste priče. Volio bih da svatko ima priliku volontirati, ne nužno ovdje. Dat ćeš svoje vrijeme, svoje talente, svoja sredstva, ono što imaš dat ćeš nekome tko nema, tko ti nema mogućnost zahvaliti, ali to te ispunjava velikom zahvalnošću. To svjedoče svi volonteri.

Dodao bih kako, zahvaljujući medijskom djelovanju, dobar dio škola u svojim različitim programima okuplja djecu koja prikupljaju hranu i dolaze ovdje volontirati. Istaknuo bih kako su tri škole na području naše župe uključene u rad pučke kuhinje.

8. Projekt „Glad nevidljivih ljudi” ..., želi prikazati kako je suradnja i zajedništvo među pripadnicima različitih konfesija itekako moguća. Često ste u kontaktu s predstavnicima drugih religija. Na konkretnom primjeru, Pučka kuhinja dokazuje kako izgleda ekumenizam na djelu kao i to da je međureligijski dijalog moguć i ostvariv. Kako Vi ocjenjujete tu suradnju?

Izrazita otvorenost prema svima ključ je uspješne suradnje i zajedništva među pripadnicima drugih religija. Naša pučka kuhinja je maksimalno uključiva, i ne može si dopustiti isključivost. Mi to ovdje ostvarujemo na vrlo konkretnim primjerima. Naša vrata i dvorište otvoreni su prema svima, svim udrugama, zajednicama. Ne propitkujemo ideološki, nacionalni i vjerski predznak. U svom djelovanju najprije susrećemo čovjeka i to nikad ne smijemo zaboraviti. Iz tog drugačijeg pogleda razvila se suradnja s drugim religijama, drugim konfesijama, udrugama civilnog društva, ponekad ideološki suprotnog predznaka... Sve nas je okupio zajednički predznak – borba protiv siromaštva.

9. Adventska kućica Pučke kuhinje se zbog epidemije i lockdowna preselila sa Zrinjevca na Sveti Duh. Ondje će biti i ove godine. Koliko Vam akcije, poput ove i drugih koje organizirate kroz godinu, znače te koliko ih ljudi i prolaznici pozdravljaju, odnosno odobravaju?

Kad govorimo o karitativnim i humanitarnim akcijama, one imaju dva cilja. Kad smo ih osmišljavali 2018. i 2019., razvili smo četiri akcije koje idu tijekom čitave godine. „Obrok za obrok” ide u predbožićnom i božićnom vremenu i to već petu godinu zaredom. Imamo korizmenu akciju, potom jednu koja se odvija za Antunovo i zadnja koja se održava je ona u listopadu, uz Nedjelju zahvalnosti za Božja dobročinstva. Najveća akcija je „Obrok za obrok”.

Cilj je senzibilizirati širu javnost za potrebe onih koji nemaju ni ono osnovno. To je zajednički cilj svih akcija: staviti svjetla reflektora na potrebite.

Ne radim ovo radi sebe. Ja sam prije svega svećenik i redovnik kojemu je povjerena ova služba. Moje svećenstvo ne biva veće lili manje što ću se pojaviti u određenom mediju ili dati određeni intervju, ali smatram da će biti bolje za ljude koji ovdje dolaze po svoj obrok, da će kroz medijske istupe biti više donacija.

Drugi cilj je priskrbiti materijalna sredstva neophodna za naše djelovanje. Sve kuhanje ima svoju cijenu, kao i namirnice i režije. Ne radim razliku hoće li ta pomoć biti u financijskoj naravi ili u konkretnim namirnicama. Na kraju, sve to ide onima u potrebi.

Akcija „Obrok za obrok” mi je najdraža. Odvija se u vremenu adventa i tu smo svi osjetljiviji za potrebe drugoga. Rado se darivamo, kako nam drage ljude, tako i one nepoznate. Ali, istaknuo bih kako ova kuhinja radi jednako u svim ostalim mjesecima, i zato sad skupljamo sredstva i za ostale mjesece u kojima nema konkretnih akcija.

10. Suradnja s medijima je neophodna kako biste na sav glas vikali: Ljudi su gladni! Ljudi su u potrebi! Čovjek je čovjek i potreban je bratske konkretne pomoći i ljubavi. Mediji su itekako dio civilizacije ljubavi, jer njihov glas omogućuje da vapaj za pomoći dođe ondje gdje ne možemo sami doći i vikati, vapiti. Svemu ovome ste svjedok i dobar primjer uspješne suradnje. Zašto medije u Crkvi ne bismo trebali promatrati kroz prizmu „svjetovnoga”, „negativnoga”, „zloga”?

Godine 2018. stvari su se poprilično promijenile, i to u dvostrukom smislu. Otvorili smo pučku kuhinju kroz rad s volonterima i kroz rad s medijima. Mislim da ne postoji medij koji ovdje nije bio. Dakako, to ima svoju cijenu koju si spreman prihvatiti ili ne. To znači biti otvoren, na raspolaganju, učiniti vidljivim svoje djelovanje.

To mi je poticaj, izazov, nadahnuće i obveza da sve ovdje bude jasno, transparentno i na pravilan način otvoreno. A kad govorim i o volonterima, svjestan sam da otvaram vrata svojeg dvorišta, svoje kuće, sa svim svojim slabostima i nedostacima. Činim te svoje nedostatke vidljivima jer sam otvorio vrata svog života. Jer, izložen si pogledima, pitanjima i trebaš biti spreman dati odgovor uvijek, i u svakom trenutku o svom poslanju.

Kada to stavimo u okvir medijskog komuniciranja u Crkvi, vidimo da dobar dio crkvenih službenika ne želi tako komunicirati. Jer se lakše zatvoriti u svoja četiri zida, skrivati se iza samostanskih zidina, u svom dvorištu i ne dopustiti nikome da unutra ulazi. Takav način, prema mom osobnom mišljenju, nije dobar zato što svi koji smo u javnoj službi, svećenici i redovnici, trebamo svoje djelovanje učiniti dostupnim javnosti i pritom ništa ne skrivati. Na taj način će crkvenim službenicima to biti poticaj da budu vjerodostojniji i autentičniji u djelovanju i poslanju, sa svim slabostima i vrlinama.

Imam i ja svoje slabosti, ali ne želim ih skrivati. Imaju ih i drugi. Postavljam im pitanje: ‘Želite ih skrivati ili jednostavno činiti?’ Mi nismo nadljudi. Ja sa svetim redom nisam dobio nadljudske sposobnosti. Grešan sam i slab čovjek koji ne čini idealne stvari. Činim greške i propuste. To mi je osobno poticaj da budem bolji, da se korigiram. Jedan od načina takvog djelovanja je otvorenost prema medijima i ljudima koji ovdje dolaze.

Različiti ljudi ovdje dolaze, ne samo katolici, i znaju da sam redovnik i svećenik. Ne tajim svoj identitet. I predstavnici drugih religija znaju da dolaze u katoličku pučku kuhinju. Dobro znaju da dolaze u dom, pučku kuhinju koju vode franjevci. Ne bježim od svog identiteta. Svi su ovdje dobrodošli.

Ne radim ovo radi sebe. Ja sam prije svega svećenik i redovnik kojemu je povjerena ova služba. Moje svećenstvo ne biva veće ili manje time što ću se pojaviti u određenom mediju ili dati određeni

intervju, ali smatram da će biti bolje za ljude koji ovdje dolaze po svoj obrok, da će biti više donacija kroz medijske istupe. Medije shvaćam kao sredstvo izvršnog komuniciranja poruka i svega djelovanja koje imamo ovdje. To je jedini ispravan način za medijsko komuniciranje u Crkvi. Ako neke stvari nisu dobre ili su loše, idemo korigirati. To ne znači da ću se ja posvjetovati, nego ću biti u duhu evanđeoske istine koju svjedočim cijelim svojim životom.

Članci objavljeni u sklopu projekta: Glad „nevidljivih” ljudi (međureligijsko i ekumensko zajedništvo i suradnja u borbi protiv siromaštva):

[Glad „nevidljivih” ljudi – pročitajte iskustva i životne priče korisnika Pučke kuhinje na Svetom Duhu koje vas ne mogu ostaviti ravnodušnima](#)

[Pučka kuhinja na Svetom Duhu dokaz je da su međureligijsko zajedništvo i suradnja u borbi protiv siromaštva mogući](#)

[EKUMENIZAM NA DJELU Katolici, pravoslavci i protestanti volontiraju zajedno na jednom mjestu](#)

[INTERVJU Muftija Aziz ef. Hasanović: Hrvatska je jedna od rijetkih zemalja gdje je međureligijski dijalog dio svakodnevice](#)

Autor: Branimir Gubić, novinar Hrvatske katoličke mreže (branimir.gubic@hkm.hr)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

HRVATSKI
KATOLIČKI
RADIO

BUDI PRIJATELJ

Skeniranjem koda podupirete naš rad
i prenosite svjetlo vjere.

KRUNICA BOŽJEG MILOSRĐA

Ključne riječi: Glad "nevidljivih" ljudi

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.
Sva prava pridržana © 2018 - 2022 Hrvatska katolička mreža